

Ανώνυμ. 314, Βεβ. Πολυδ. Β', 51. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ θεοῦ Δράχα. 10).

στραγαλίνος, δ., =στραγαλίνος, Τζέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξων.

3. 359. στραγγάλιδω. =στραγγαλίζω, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 390. —

Παδ. Διόδ. 1. 68.

στραγγάλη, ἡ, (ἴδε στράγξ), σογινίον ἀγχόνης, Σέλεν. Ἐπικ.

π. Π. 3. 15. ἐπὶ τὴν στρ. πορεύοντο, ἐπὶ τὴν ἀγχόνην, ἐπὶ τὸν δί' ἀγχόνην θάνατον, Πλούτ. Ἀγις 20.

στραγγάλια, τὰ, σκιρρώματα τῶν μελῶν, ίδιως ἔνεκα ύγρων, τὰ δοτὰ σχηματίζονται κυρίως περὶ τοὺς ἄρμους, Ἰππικταρ.

στραγγάλις, ἡ, =στραγγαλίς, Πρόκλ. παράρρ. Πτολ. σελ.

278, Ἡσσόν.—μεταφορ., Ἐδδ. (Ἡσαΐ. ΝΗ', 6).

στραγγάλιδω, δένω κόδιους, προσβάλλω δυσκολίας, παγιδεύω,

Πλούτ. 2. 618F πρότι στραγγαλίες.

στραγγάλιζω, δί' ἀγχόνην πτυχών ἀπαγονίκων, Λατιν. stiangu-

gulare, Στράβ. 260, Πλούτ. 2. 530D τὸν τράχηλον Ἀλι-

φρων 3. 49.

στραγγάλιες, -ιδος, ἡ, κόδιος πολύπολος, Στράττις ἐν

Φοιν. 5. 5' ὑμεῖς .. δεῖ στραγγαλίδας ἕσφιγγετε, ἐδένετε,

ἕσφιγγετε τοὺς κόδιους (πρᾶτος, στραγγαλίδας), Φερέρη. ἐν «Δύ-

τομέων 12· ἐντεῦθεν τὸν Χρύσιππον ἔκαλε ὁ Δριστοκρέων

στραγγαλίζοντας Ἀκαδημαϊκῶν κοπίδα, μάχαιραν κόπτονταν τὰς

Ἀκαδημαϊκὰς δυσκολίας, παρὰ Πλούτ. 2. 1033E. 2) σκιρ-

ρωμα, σπλήσωμα κατὰ τὸ στῆθος ἢ εἰς ἀλλὰ μέρη τοῦ σώματος,

Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 7. 11. 1· πρότι στραγγάλιας. 3)

εἶδος τοι κοσμήματος, Ἐδδ. (Ιουδίθ Η', 29).

στραγγάλιώδης, εις, (εἰδος) διοικος πρὸς κόδιους μεταφορ.,

περιπλοκος πολύπολος, οὐδὲν οκολιὸν οὐδὲ στρ. Ἐδδ. (Πα-

ροιμ. Η', 8), ιδεστραγμένος. Σοῦνδι.

στραγγάλιομαι, Παθ. (ἴδε στράγξ), συστρέφομαι, συνδο-

μαι εἰς κόδιους, περιπλέκομαι, Φιλίους Βελοφ. 47I. ἢ οὐρά στρ.,

είναι στριγκτὸς συνεστραμμένον, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 76. II.

στραγγαλίζομαι, πιγούμαι, Εδδ. (Ταῦ. Β', 3).

στραγγαλωτὴ μόστις, συνεστραμμένη, Σοῦνδι.

στραγγαλεῖσθαι, ἡ, δισταγμός, δύναος, «χρονοτρίδη», ἀδό-

κιμον παρὰ Πολύδ. Θ', 137· ἄλλ' οὐτας ἀναγκωστον παρὰ Μάρκ.

Ἀντων. 4. 51.

στραγγεῖον, τὸ, χειρουργικὸν δργανον δί' οὐ ἀπομικταίαι αιμα-

ώς διὰ σικνας (βεντούνας), Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 59· πρᾶτος

σικνα.

στραγγευματ, πλ. Στραγμός, δύνος ἡ βραδύτης, ἀργοτορία,

πιθαν. γραφ. παρὰ Πλούτ. ἐν Ἀλεξ. 58.

στραγγεύομαι, μέσος, (στράγξ) συμπιέζομαι, συστρέφομαι ἐδῶ

καὶ ἔκει, ἀλλ' εὑρότα μόνον μεταφορ., βραδύνω, ἀργοτορῶ, παρα-

μένω, ἔγω δῆτ' ἐνθεὶ διατραγγεύομαι Ἀριστοφ. Αχ. 126· τί

ταῦτ· ἔχων στρ.; τι μοῦ στρηγρογρίεις ἐδῶ; ἢ αὖτ. ἐν Νεφ.

131· στρ. περὶ τι Μάχων παρ' Ἀθην. 580E· ἐκ διορθώσεως ἀντὶ

στρατευομένῳ ἐν Πλάτ. Πολ. 472A· τὸ Κυτεί τε Σοῦνδι. ἐν

λ. ἡ δεῖ κελλωνης. Πρᾶτος. τὸ Οὐρηρίδον στρεύομαι. II.

τὸ ἐνέργεια πυρός, παρὰ τὸ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 17.

Ἐτυμολ. Μέγ. 330 ἐν τέλ., ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσου.

στραγγίτας πυρός, δ., εἶδος σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.

21, 2.

στραγγίζω, (στράγξ) διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω, ἐκπίέζω, ὑδωρ

Διονυσ. 1. 32· στραγγεῖο τὸ αἷμα, Ἐδδ. (Λευ. Α', 15· πιέζω,

ἐκπίέζω, ἐλασάς Γεων. 9. 32. Ήσυχόν.

II. Μέσος =στρεύ-

γοματ, Σχόλ. εἰς Ιδ'. Ο. 511, Ετυμολ. Μέγ. ἀλλὰ τὸ ἐνέργεια

ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σχόλ. εἰς Οδ. Μ. 351.

στραγγίτης, -ιδος, ἡ, =στράγξ, ἀμφίβ. παρὰ Φωτ.

στραγγός, ἡ, δν., (ἴδε στράγξ) συνεστραμμένος, σκολίς,

διεστραμμένος, Φωτ., =στρεψίδος, ἀστακός, Ήσυχόν., Σοῦνδι.

II. μεταφορ., συνεστραμμένος, πολύπολος, ἀνωμάλος, Ιατρ.

2) ἀναίδης, Βασίλ. —Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐντός φέρεταις ἡμαρτημένως

στραγγός.

στραγγούριας, ἡ, (οὐρέως) ἐπίσχεσις τῶν οὐρῶν (ὅταν ταῦτα

πίπτωσι κατὰ σταγνα), «δυσουρία», Ήσυχόν., Ἐπικ. Ἀφ. 1247,

κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 810, Πλάτ. Ἐπιστ. 358E· καὶ στραγ-

γούρια, πάσχω ἐκ στραγγούριας, Ποιητής π. τῆς τῶν Βοτ. Δυν.

38· ὠσαυτως στραγγούριας, Ἀριστοφ. Θεοφ. 616, Πλάτ. Νόμ.

916A.

στραγγούρικός, ἡ, δν., ὑποκείμενος εἰς στραγγούριαν, πά-

σχων ἡ εὐηγ. Ἄπ. Πιπ. 513. 23· τὸ στραγγούρικό =στραγγούρι-

ρια, δ. αὐτ. ἐν Κωνα. Προγρ. 190· πάθη Πλούτ. 2. 1080E.

στραγγούριονδής, εις, (εἰδος) δ ἔχων τὴν φύσιν τῆς στραγ-

γούριας, διμούριαν πρὸς στραγγούριαν, Πιπ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 943,

947, κτλ.

στράγγ. ἡ, γεν. στραγγός, τὸ διὰ πιέσεως λαμβανόμενον,

σταγν., Μένανδρ. ἐν Θεσαυρῷ 4. Ἀνθ. Π. 4. 1. 38· πρᾶτος. Σχόλ.

εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 131· κατὰ στράγγα ρεῖν Ἀριστ. π. Φυτ. 2.

9. 14, Θεοφρ. π. Φυτ. Ιστ. 9. 18, 9. (Η √ΣΤΡΑΓΓ, Λατ.

STRING, ἔχει δύο κυρίας σημασίες, I. ἱκθίων, ἐκπιέζω, & πίεσω λαμβάνω, ως ἐν τοῖς στράγξ, στραγγ-ουρία, στραγγ-γένω, ἡ συστρέψω, σφίγω, ως ἐν τοῖς στραγγ-άλην, στρεψώντων, καὶ μεταφορ. ἐν τοῖς στραγγ-εύομενοι, στρεψώνται.

II. σφρίγει, περισφρίει, τοῦ στραγγός (ἴδε στραγγός ἐν τέλ.), ἀναιδεστερος, Μέγας Βασίλ. ἐν τῷ κατὰ Μεθύοντων, Σοῦνδ. στράπην, ἡ, =στραπή, Ετυμολ. Μέγ. 514.

στράπτω, μέλλ.-φω, σπανιώτερον καὶ νεώτερον τοῦ στράπτων, Σοφ. Ο. Κ. 1515, Ἀπολ. Ρόδ. Δ. 544· μεταφορ., νόφ' Ἀριθ. Π. 23· σοφῆς αὐτοῦ 125. 2) μετὰ συστοῖχ. αἰτ., αγίλην Ὁρρ. Τιμ. 19. 2· μαρμαρυγήν Ὄπι. Κυν. 3. 349.

στρατάγεω, στρατάγες, Δωρ. αντὶ στρατηγ-, Συλλ. Ἐπιγρ. 1702, 57, 1841, κ. ἀλλ.

στρατάρχει, εἰμισται στρατάρχης, διοικητ. τινὶς στρατόν, Ίωντ. Ιστ. Πλό. Δ. 4. 10.

στρατ-άρχης, ου, δ., ἡ ἄρχων τοῦ στρατοῦ, =στρατηγός, Ηρόδ. 3. 151., 8. 44. Δισχύλ. Ἀποστ. 181.

στρατ-άρχης, ου, δ., τὸ ἄλιμα ἡ διαθέμας τοῦ στρατοῦ, Φιλων. 2. 90.

στρατ-άρχος, δ., =στρατάρχης, Πινδ. ΙΙ. 6. 31. Ι. 5 (4).

Μ. 20, =στρατηγός. Ήσυχόν.

στράτων, λαρβάνεται ως ἐνεστ. τοῦ Ἐπιχ. παρατατ. ἐστρα-

τάντον, ἐστρατοπεδεύοντο, Πατ. Γ. 187, Δ. 378.

στράτεια, Ιων. -ηρ. ἡ, (στρατεύω) ἐστρατεῖα, στρατο-πένειος, στρατηήνη ἡ εἰλαν ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 71, 171, Θουκ. 2. 11, κτλ. ἐπὶ τίνας Ἡρόδ. 5. 77. κτλ. στρ. γλυνε-ται ές .. δ. αὐτ. 7. 174, Πλάτ. Συμπ. 219Ε, κτλ. —ἀπὸ στρα-τεύοντος, επιστρέψαντας εἰς τὴν Σιτάλκου στρατείαν, Αἰσχύλ. Αγ. 603, Εύρ. 631· κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν, Θουκ. 2. 101· εἰς στρ. ἀγειν τίνας Εύρ. Ικ. 229· ἐπὶ στρατείας εἰναι, εἰμισται εἰς εἰς τοὺς στρατεύοντας, ἐστρα-τεύων, Ανδρού. 21, 29, Πλάτ. Συμπ. 220Α· οὐτως, ἐν στρατεία εἰναι Σεν. Κύρ. 5. 2, 19· παραγγέλλειν τινὶ στρατείαν κατά γῆν Σεν. Ἐλλ. 7. 1, 13· στρατείας ἐδήμους οὐκ ἔξησαν Θουκ. 1. 15· στρατείας ξυνελθεῖν 1. 3· σίκοι καὶ ἐπὶ στρα-τείας, Λατιν. δομη̄ μιλιταρείας, Πλάτ. Φαιδρ. 260B, θέντε St lib.: στρ. δ' οὐ φέρει περιουσίαν Μένανδρ. ἐν «Παρακατάθήκη» 2· ὡσάυτας συχν. ἐν τῷ πληθ. ηπειρ. στρατων οὐτοῖς πάρειλαν κάμνη, δ. αὐτ. ἐν Νόμ. 878C· ἀφείσθι στρατείας εἰς τὴν Σιατίστας, Λατ. εκαυτοταραγ. Πλούτ. 274A. 2) στρ. ἡ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, στρατολογία ἡ ἐκείνων δοσοὶ ὥρεισκον νέων νόσου πάρεπτησαν τινὰς πτερεούσας οὐτοῖς περιπολοι, Αἰσχύλ. 50· 34 κέχ., πρᾶτος. Σοῦνδ. ἐν λ. τερμηταραγ., C. F. Hermann. Pol. Αιτ. 152. 13.

4) στρατιωτική ἀγωνή, ἡ ἀκρόβης στρ. Διον. K. 78. 36.

— στρατεῖας εὔρηται συνεχῶς διά πόλεων, γραφ. καὶ ἐνίστηται πολιτεύονται περὶ εἰς Εύπολ. ἐν Ἀδήλ. 63· ἀλλὰ στρατεία =στρατεία είναι λίαν σπάνιον καὶ μόνον χάριν τοῦ μέτρου, οἰνον Εύρ. Ρήσ. 263.

I. A. 495. —ἴδε Χ. Χαριτωνίου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 533 κέχ., 870, Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ'. σ. 88.

στράτειος, ὁ, ὡν δύνα τοι Διός, πολεμίστης, Συλλ. Επιγρ. 2693f.

στράτεια πολ. (στρατεύω) ὁ τὸ στρατεία. ἐστρατεία, συχν. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Αἰττ. Στρ. 758· διέφυσον τὸ στρ. τὴν ἐπι-κειμένην εἰσβολήν, Περό. 8. 112· ἐν τῷ πληθ. Ἀριστ. Λυσ. 1133.

II. ὡπλισμένη στρατεία, δύναμις στρατειωτική, Ἡρόδ. 1. 6., 7. 48, καὶ Τραχ. στρ. πεζοῦ Αἰσχύλ. Πέρο. 469· οἰσπόντιον στροφ., δηλ. συνιστάμενον ἐκ μισθόφορων Αστρανῶν. Ερμιτ. έν Στρατ. 1· ιππικόν Ξεν. Κύρ. 3. 3. 26· πολιτικὸν δ. αὐτ. ἐν Ελλ. 5. 4, 41· ὡσάυτας, κόσμημα ναυτικόν, Θουκ. 6. 74· τὸ ναυτικοῦ στρ. Ἀχαιων Σοφ. Φιλ. 59.

2) =στρατείας 2, διατάξεις, στρατεύονται, συνάνηρ. τῷ στρατεία, Ήρόδ. 1. 189, Διον. Αλ., κτλ.

στρατεύονται. δημ. ἐπιθετ. πρέπει τις νὰ ἐστρατεύσῃ, κινήση πόλεμον, ἐπὶ τίνας Ξεν. Ἐλλ. 7. 1, 41.

στρατεύονται, ου, δ., ἀλιωδα τι, ἀπρόσβατον είναι κριταῖς τε καὶ πράκτοροι καὶ στρατεύονται Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάδ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 58.

στρατευτικός, ἡ, δν., ἔχων καλσιν εἰς τὸν πόλεμον, φιλοπ-